

Negen dagen later

Hij liep voor de laatste keer door zijn huis. Het jonge stel aan wie hij het had verkocht, zou blij zijn als ze er nog voor Kerstmis in konden; hun baby kon elke dag geboren worden.

De houten vloer voelde vertrouwd onder zijn blote voeten en hij herinnerde zich hoe ze hem destijds hadden uitgekozen. Eigenlijk wilden ze klassiek visgraatparket, maar toen kwamen ze toevallig in de winkel waar ze de vloer uiteindelijk hadden gekocht en zagen ze allerlei alternatieven. Ze namen zes of zeven verschillende planken mee naar huis om te zien hoe ze stonden en legden ze in de woonkamer van hun kleine tweekamerwoning op de vloerbedekking vol vlekken. Ze liepen tientallen keren over de planken heen en weer, voelden eraan en legden ze in het zonlicht, discussieerden over de aanblik en het gevoel, totdat ze uiteindelijk voor deze plank kozen: geborsteld en witgebeitst drielaags Amerikaans eiken met vellingranden. Het was prachtig hout van een uitstekende kwaliteit en was eigenlijk veel te duur. Hij liep de trap naar de zolderverdieping langzaam op en herinnerde zich hoe ze de zolder tot kinderkamer hadden verbouwd. Hij had Jakob elk jaar op 16 december gemeten. Dat was een ritueel geworden. Hij hurkte en keek naar het laatste streepje dat hij precies vijf jaar geleden, op Jakobs verjaardag op 16 december 2014, had gezet.

Hij kwam met een zucht overeind, liep door de lege kamer en bleef staan voor de tekening die aan de muur hing. Drie personen en een kleine gevlekte hond onder een blauwe hemel met een gele zon. PAPA, MAMA, JAKOB, BELLA, TIMENDOER STRANT, had Jakob onderaan de tekening geschreven.

Hij stak zijn hand uit en raakte de tekening aan; het papier was na al die jaren kromgetrokken.

‘Papa komt naar je toe, Jakob,’ fluisterde hij. ‘Naar mama, Bella en jou.’

Hij draaide zich om en liep langzaam de trap af. Lege boekenkasten, lege kasten, lege dressoirs. Alles wat ooit bij zijn leven had gehoord, was al weg. Hij keek niet meer naar de slaapkamer, waar hij bijna twintig jaar lang had geslapen en wakker was geworden. Vijftien gelukkige jaren en vijf jaren die één grote nachtmerrie waren geweest. Hij ging ook de badkamer niet in. Daar had hij net voor het laatst gedoucht om haar geur van zich af te wassen. De vorige avond had ze onverwacht voor de deur gestaan, met twee pizza’s en twee flessen rode wijn onder haar arm. Eigenlijk had hij haar niet willen binnenvoeren. Hij walgde van haar. Nee, erger nog. Hij haatte haar. Omdat hij zich niet tegen haar kon verweren. Ze had opnieuw druk op hem uitgeoefend, was als het ware in zijn binnenste gedrongen met haar gesmeek. Dat deed ze altijd en daarmee kreeg ze het voor elkaar dat hij dingen deed die hij helemaal niet wilde. Ze had geen idee wat er vandaag ging gebeuren omdat andere mensen haar volledig onverschillig lieten. Ze gebruikte anderen alleen.

Nu lag ze op de vloer van het gastentoilet, waar geen raam was, maar dat wel een stevige deur had die om ruimte te besparen naar binnen openging. Die kon ze niet zonder meer intrappen.

Om 8.32 uur verliet hij voor de laatste keer zijn huis. Hij knikte naar de vrouw met de mopshond die hij bijna elke ochtend zag, opende de garage en stapte in zijn auto. Hij reed achteruit de garage uit en wierp een laatste blik op het huis, hun nest, waarvan ze zoveel hadden gehouden.

‘Vaarwel, huis,’ zei hij zachtjes. Daarna gaf hij gas en reed hij in de richting van de snelweg.

Hij had aan alles gedacht, had alles perfect gepland. Vandaag, op Jakobs zestiende verjaardag, was het eindelijk zover.

Het kon beginnen.

Zaterdag 7 december

De sneeuw was de hele ochtend het belangrijkste gespreksonderwerp tussen de paar klanten die hun weg naar de apotheek hadden gevonden. Vrijdagavond laat was het begonnen met sneeuwen, en nu viel de sneeuw nog steeds als een dikke witte sluier uit de laaghangende wolken. De strooiwagens van de stad slaagden er nauwelijks in de wegen sneeuwvrij te houden en wie 's ochtends vroeg de moeite had genomen om de stoep voor het huis schoon te vegen kon een halfuur later opnieuw beginnen. De prachtige witte laag van minstens vijftientig centimeter bedekte auto's, daken en vuilnisbakken, en deed Anne Böhlefeld aan haar jeugd denken. Toen viel er elke winter net zoveel sneeuw als nu en in haar herinnering bleef die wekenlang liggen, in tegenstelling tot de laatste jaren, waarin de sneeuw binnen enkele uren in grauwe modder veranderde. Ze vond het geruststellend dat het weer net zo sneeuwde als vroeger, toen er nog vier seizoenen waren en niemand over klimaatverandering praatte.

De klanten namen de vochtige kou en de sneeuwblubber aan hun schoenen mee de apotheek in. De jongeren klaagden omdat ze hun auto's moesten uitgraven, de ouderen waren bang om te vallen en hun botten te breken, en Anne bedacht dat het typisch Duits was om altijd het negatieve in alles te zien. Haar goede humeur kon vandaag echter niet stuk, want de vorige avond hadden ze een van de leukste avonden in lange tijd beleefd. Jörg en zij waren bij vrienden uitgenodigd voor een moorddiner en hadden zoveel gelachen dat Anne vandaag spierpijn in haar buik had.

Tegen de middag droogde de langzaam binnendruppelende stroom klanten helemaal op.

‘Met al die sneeuw komt er vast niemand meer,’ zei haar chef. ‘Jullie kunnen wel naar huis gaan. Ik sluit de zaak.’

Het sneeuwde inderdaad onverminderd door en er waren nauwelijks nog auto's op straat. Verschillende klanten hadden verteld dat de bussen niet meer reden, wat ook gold voor de regionale sneltrein omdat er een boom op de bovenleiding was gevallen. Anne pakte haar smartphone uit haar zak. Lissy had nog niets van zich laten horen. Ze typte snel een bericht naar haar dochter en stelde voor haar bij haar vriendin Sara op te halen, zodat ze niet door de sneeuw hoefde te lopen. Daarna bekeek ze de bestellingen.

‘Mevrouw Kreuzer uit de Falkenstraat heeft gebeld,’ zei Anne. ‘Ze durft haar huis niet uit. Ik breng haar medicijnen naar haar toe als ik naar huis ga.’

Ze controleerde haar smartphone. Geen antwoord van Lissy. Vreemd. Ze opende de app. Bij het bericht dat ze zojuist had gestuurd, stond maar één grijs vinkje. Lissy was de vorige avond om 19.22 uur voor het laatst online geweest. Anne slikte en belde Lissy's nummer. *Dit nummer is momenteel niet bereikbaar...*

Een hol gevoel verspreidde zich achter haar borstbeen en plotseling had ze een zure smaak in haar mond. Momenteel niet bereikbaar. Eén grijs vinkje achter het WhatsApp-bericht. Dat was onmogelijk. Haar dochter was min of meer vergroeid met haar smartphone, ze zette hem nooit uit en zorgde er bijna dwangmatig voor dat de batterij altijd was opgeladen. Anne opende de ‘zoek mijn ...’-app. Lissy noemde het gekscherend de ‘stalk-app’, maar had er geen bezwaar tegen dat Anne altijd kon zien waar ze was. De app toonde de locatie van Lissy's telefoon in Niederhöchstadt en Anne voelde zich opgelucht, tot ze LISSBOE2003@T-ONLINE.DE, ESCHBORN, STEINBACHER STRASSE, 19 UUR GELEDEN las. Daarna stopte de tekst. Momenteel geen locatie.

Anne liep naar de koffiekamer, deed de deur achter zich dicht en belde Jörg. Als Lissy haar telefoon was verloren of als die was gestolen, dan zou ze beslist een manier hebben gevonden om haar moeder meteen op de hoogte te stellen van de grootste ramp in het leven van een tiener. Nee, er was gewoon geen logische verklaring waarom Lissy sinds de vorige avond 19.22 uur niet meer online was geweest.

‘Neem op,’ mompelde Anne terwijl ze haar linkerhand op haar borstkas legde, maar haar echtgenoot reageerde niet.

Ze haalde diep adem en er kwam een angstig voor gevoel in haar op. Wie kon ze bellen? Sara? Nee, dan liever Sara’s moeder. Ze kende Viola Korbmacher oppervlakkig van schoolactiviteiten en een paar bijeenkomsten met andere moeders. Haar vingers trilden terwijl ze door het telefoonboek op haar smartphone scrolde tot ze de naam van Sara’s moeder onder de K vond.

‘Alsjeblieft, neem op,’ fluisterde ze terwijl de telefoon overging. ‘Laat Lissy daar zijn. Laat haar alsjeblieft haar telefoon verloren zijn. Of laat haar vergeten zijn hem op te laden. Alsjeblieft, lieve God, laat haar nog slapen...’

‘Hallo, Anne!’ Viola Korbmachers verraste toon raakte haar als een stomp in haar maag. ‘Wat leuk dat je belt! Hoe gaat het met je?’

‘Hallo, Viola.’ Anne probeerde niet paniekerig te klinken. ‘Luister, slapen de meiden nog? Ik probeer Lissy te bellen, maar haar telefoon staat uit.’

‘Eh...’

De adem stakte in Annes keel. Viola’s aarzeling raakte iets wat in elke cel van haar lichaam sluimerde sinds het moment waarop ze Lissy voor het eerst in haar armen had gehouden: de vreselijke, altijd aanwezige angst van iedere moeder dat er iets met haar kind was gebeurd.

‘Lissy is niet bij ons geweest,’ zei Viola verbaasd. ‘Sara is vanochtend met haar vader naar het Alte Kurpark gegaan. Er is vandaag een kerstmarkt in Bad Soden en ze staan achter de kraam van de sportvereniging.’

‘Maar... ik dacht... ik bedoel... Lissy vertelde dat ze bij jullie zou blijven slapen,’ stamelde Anne.

‘Nee, sorry,’ antwoordde Viola met een klank in haar stem alsof ze wilde zeggen: *Tja, dan heeft je dochter blijkbaar tegen je gelogen.*

‘Bedankt,’ fluisterde Anne en ze verbrak de verbinding. Ze ging op de bank zitten, opende Lissy’s WhatsApp opnieuw en probeerde de paniek die haar als een zwarte vloedgolf dreigde te overspoelen te bedwingen. De gedachten tolden door haar hoofd. Had Lissy echt gezegd dat ze bij Sara zou logeren? Was ze misschien bij Marcella, Lynn of een andere vriendin gebleven? Waarom belde Jörg niet te-

rug? Anne las het laatste bericht dat Lissy haar de vorige avond om 19.18 uur had gestuurd: *Was superleuk op de ijsbaan, we lopen nu naar de trein. Tot morgen, hou van je.*

Anne klemde haar tanden op elkaar en scrolde langs de chat naar boven. Ze aarzelde even en tikte vervolgens op het spraakbericht dat haar dochter haar om 15.17 uur had gestuurd. *‘Hoi, mama,’* hoorde ze Lissy zeggen. *‘Sara en ik vertrekken nu. Ik heb de keuken opgeruimd. Mijn kamer doe ik morgen als ik terug ben. We hebben om vier uur met Marcella, Lynn en de anderen bij Skulpi afgesproken en gaan daarvandaan naar de ijsbaan. En vanavond slapen we allemaal bij Sara. We gaan koekjes bakken voor de kerstmarkt morgen. Laat je me nog even weten of dat oké is? Hou van je!’*

Anne voelde een pijnlijke steek in haar hart en deed haar ogen dicht.

Achteraf kon ze zich niet meer herinneren hoe ze thuis was gekomen. Ze was het huis in gerend, de trap op gestormd en had de deur van Lissy’s kamer opengegooid in de irrationele hoop haar dochter slapend in bed aan te treffen. Maar Lissy’s bed was leeg en de kamer was net zo rommelig als ze die de vorige dag had achtergelaten. Kastdeuren en lades stonden open, overal lagen achteloos weggesmeten kleren en het bureau was een chaos van schoolspullen, make-up en knutselmateriaal.

Alle kracht was uit Annes lichaam weggevoerd. Ze had zich op de bovenste trede van de trap laten vallen en daar zat ze nu terwijl ze haar gedachten probeerde te ordenen. *Waar ben je, Lissy?*

Ze schrok toen haar telefoon plotseling ging. Lissy, schoot het door haar hoofd. Ze was diep teleurgesteld toen het Viola Korbmacher bleek te zijn.

‘Is Lissy inmiddels opgedoken?’ vroeg Sara’s moeder.

‘Nee,’ antwoordde Anne. Ze had moeite haar stem onder controle te houden. ‘Haar telefoon staat uit. Dat doet ze normaal gesproken nooit.’

‘Ik heb Sara gebeld,’ zei Viola. ‘Zij weet helaas ook niet waar Lissy is, maar ze vertelde me dat ze gisteravond ergens ruzie over hadden. Lissy was boos en wilde vanaf Niederhöchststadt naar huis lopen.’

‘Ruzie? Waarover?’ fluisterde Anne.

‘Ik weet het niet.’

Nee, dat was onmogelijk. Lissy en Sara waren twee handen op één buik. Ze maakten nooit ruzie.

‘Het spijt me, Anne. Als ik iets kan doen om te helpen...’

Anne verbrak de verbinding. Beneden sloeg een deur dicht.

‘Anne?’ Jörg verscheen onderaan de trap en wreef zijn vingers schoon aan een vette doek. Hij had blijkbaar aan zijn motor gesleuteld en had zijn telefoon daarom niet gehoord. ‘Heb je soepvlees opgehaald bij de slager?’

Hun blikken ontmoetten elkaar. Hij zag er heel ontspannen en opgewekt uit, wat de afgelopen maanden niet zo was geweest. De vorige avond had hem goed gedaan. Ze hadden uitbundig gelachen en hadden later thuis seks gehad terwijl Lissy misschien iets was overkomen.

‘Ik kan Lissy niet bereiken,’ fluisterde Anne omdat ze haar stem niet vertrouwde. ‘Haar telefoon staat sinds gisteravond uit en ze heeft niet bij Sara geslapen. Jörg, ik denk dat er iets met haar gebeurd is.’

Ze hoopte dat hij zou lachen en zou zeggen: *Ze is me in de garage aan het helpen*. Dat was echter niet zo. Hij staarde naar haar en het duurde een paar seconden voordat het tot hem doordrong.

Ze belden alle vrienden en kennissen van hun dochter, maar zonder succes. Marcella en Lynn hadden niets van Lissy gehoord, maar bevestigden onafhankelijk van elkaar dat Lissy en Sara ruzie hadden gekregen terwijl ze van de ijsbaan naar het sneltreinstation in Niederhöchstadt liepen. Ze wisten niet waarover de ruzie was gegaan. De twee meisjes, die ook bij Sara zouden blijven om koekjes te bakken en naar een paar afleveringen van hun favoriete serie *Riverdale* te kijken, waren teleurgesteld toen Sara hun na de ruzie met Lissy nogal onbehouwen had verteld dat de avond bij haar thuis niet doorging. Sara, Paula en Julika waren met de sneltrein naar Bad Soden gegaan terwijl Marcella en Lynn verder waren gelopen. Lissy liep voor hen uit en was ergens afgeslagen.

‘We gaan naar de politie,’ besloot Jörg. ‘Het sneeuwt al sinds vrijdagavond. Als Lissy iets overkomen is, als ze gewond is en ergens ligt, dan...’

Hij hoefde de zin niet af te maken.

Zondag 8 december

De hemel was onbewolkt en lichtblauw. Na de hevige sneeuwval van de afgelopen dagen was de temperatuur vannacht met bijna tien graden gedaald en nu was het veel te koud voor een nieuwe sneeuwbuï. Door de plotselinge koudegolf waren de kale takken van de bomen en struiken bedekt met rijp en de miljarden ijskristallen fonkelden in de zwakke winterzon.

Hoofdinspecteur Pia Sander was vlak voor zonsopgang van huis gegaan om een lange wandeling met haar hond te maken, want aan het eind van de ochtend zou ze met Christoph meegaan naar Villa Rothschild in Königstein voor een adventsbrunch met belangrijke sponsors van diertuin Opel. Beck's was heel opgewonden toen hij de sneeuw zag en rolde telkens weer met zijn tuig om en aan de lijn in de witte laag. Pia was na een paar honderd meter al doorweekt van het zweet en volkomen buiten adem.

'Rustig aan, Beck's! Ik heb helaas maar twee benen!' zei ze hijgend. 'Straks mag je rennen!'

Beck's jankte alsof hij haar begreep en trok nog harder, waardoor Pia struikelde en voorover in de diepe sneeuw viel. De hond rende meteen naar haar toe en probeerde haar gezicht te likken. Normaal gesproken was hij niet meer zo onstuimig, hij was juist heel goed opgevoed, maar door de sneeuw verviel hij in zijn oude gewoontes. Een kwartier later bereikten ze het Mammolshainer Tal. Op dit vroege uur had nog niemand voetstappen in de diepe sneeuw achtergelaten en joggers zou ze vandaag waarschijnlijk ook niet tegenkomen, dus klikte ze de lange lijn van het tuig en gaf Beck's het teken dat hij vrij mocht rondrennen. Er stroomde een warm geluksgevoel door Pia heen terwijl ze zag hoe lichtvoetig en moeiteloos haar hond door de sneeuw

rende. Beck's stoof in grote cirkels over de besneeuwde akkers en weilanden, zonder doel en vol pure levensvreugde. Pia was zo verdiept in de fantastische aanblik dat ze haar telefoon bijna niet hoorde overgaan. Ze trok haar rechterhandschoen uit en haalde het toestel uit de borstzak van haar jas.

‘Verdorie!’

Het telefoonnummer van de meldkamer van de Regionale Recherchedienst RKI was zichtbaar op het scherm. Dat voorspelde niet veel goeds op een zondagochtend om negen uur. Pia overwoog heel even om niet op te nemen, maar haar plichtsgevoel won het uiteindelijk.

‘Hallo, Pia, ik moet je zondag helaas ruïneren,’ zei de dienstdoende agent. ‘In Schwalbach is een lichaam gevonden.’

‘Ik heb vandaag geen oproepdienst,’ antwoordde Pia.

‘Volgens het rooster wel. Bodenstein en jij,’ zei de agent. ‘Hij kan echter vanwege de sneeuw de weg niet bereiken, dus daarom bel ik jou. Kröger en zijn team zijn al onderweg. Het Forensisch Instituut is eveneens op de hoogte. Het lichaam kan van een zestienjarig meisje uit Sulzbach zijn dat sinds gisteren vermist wordt.’

Verdomme! Een dode zestienjarige. Pia zuchtte. Christoph zou niet blij zijn als ze hem moest vertellen dat ze niet met hem mee kon naar zijn belangrijke adventsbrunch, maar misschien slaagde haar chef er toch nog in om met zijn Porsche van zijn boerderij midden in het bos naar de hoofdweg te komen, zodat zij weer weg kon.

‘Wie heeft de leiding over de operatie?’

‘Hoofdinspecteur Rothaus van het politiebureau in Niederhöchstadt. Sinds vanmorgen is er ook een team van de mobiele eenheid uit Mühlheim ter plaatse.’

‘Oké, ik ben met mijn hond aan het wandelen. Waar moet ik naartoe?’

‘Je moet naar de tennisclub in Schwalbach,’ antwoordde de dienstdoende agent. ‘Heb je het adres nodig?’

‘Nee, dat hoeft niet. Ik weet waar die is.’

Pia floot naar Beck's, die met zijn tong ver uit zijn bek en een stralende blik in zijn ogen naar haar toe kwam rennen. Waarschijnlijk was ze sneller bij de tennishal in Schwalbach als ze ging lopen dan als ze eerst helemaal door het bos naar huis terugging om vervolgens de auto te pakken. Christoph kon haar niet oppikken omdat hij al naar

de diertuin was vertrokken. En zelfs als dat niet zo was, dan zou hij met de auto waarschijnlijk niet tot hier kunnen komen. Toch was het beter om hem even te bellen.

Ze zocht zijn nummer op en bereidde zich mentaal voor.

Christoph nam meteen op. 'Is er ergens een lijk gevonden?' vroeg hij alsof hij helderziend was.

'Inderdaad,' antwoordde Pia. 'In Schwalbach. Helaas heb ik vandaag oproepdienst en mijn chef kan vanwege de sneeuw zijn erf niet af komen.'

'Waarom heb je oproepdienst? Je weet toch al weken van die brunch? Ik neem aan dat je me belt om te vertellen dat je het niet gaat halen?' Christophs stem had een sarcastische ondertoon, iets wat de laatste tijd vaker gebeurde als hij met haar praatte.

'Het spijt me. Ik ben waarschijnlijk vergeten het dienstrooster te veranderen,' zei Pia. Ze ergerde zich er meteen aan. Christoph verontschuldigde zich nooit wanneer hij als directeur van de diertuin moest overwerken of in het weekend moest werken, wat veel vaker voorkwam dan bij Pia. Ze had hem nog nooit verwijten gemaakt als hij gezamenlijke plannen moest afzeggen omdat er weer eens iets onverwachts in de diertuin was gebeurd en hij dacht dat alles zonder hem zou instorten.

'Hopelijk vergeet je niet om het dienstrooster voor Kerstmis aan te passen.'

'Dat heb ik al gedaan.' Op 20 december zou Christophs dochter Annika met haar gezin voor vier weken uit Australië overkomen. Ze zouden weliswaar bij Toni en Lukas logeren omdat die een groter huis hadden, maar Christophs oudste dochter Andrea uit Hamburg zou bij hen logeren en op eerste kerstdag had Christoph zijn drie dochters inclusief hun gezinnen uitgenodigd voor de kerstlunch. 'Ik zal proberen op tijd voor de brunch te zijn.'

'Dat geloof ik niet. Je had er toch al geen zin in,' zei Christoph beschuldigend.

Dat was oneerlijk en het klopte niet.

'Ik zou veel liever voor een brunch in een gezellig restaurant zitten dan een dode zestienjarige bekijken en haar ouders inlichten,' zei Pia geërgerd.

'Aha, je trekt de lijkenkaart weer eens. Die wint altijd,' zei Christoph

op spottende toon, waarna hij de verbinding verbrak.

Pia schudde haar hoofd en liep verder. Het zou overdreven zijn om te zeggen dat ze zich op de brunch had verheugd, maar ze was wel degelijk van plan geweest om mee te gaan. Ze had haar outfit gisteravond zelfs al klaargelegd en was extra vroeg met Beck's naar buiten gegaan.

Bijna drie kwartier later bereikte Pia de tennishal in Schwalbach. Op de grote parkeerplaats stonden meerdere politiewagens, een ambulance en ME-busjes. Er waren veel agenten ter plaatse, maar ook een flink aantal burgers. Toen ze de agenten van de mobiele eenheid zag, die op het punt stonden om te vertrekken, verdrong Pia alle gedachten aan Christoph en de sponsorbrunch en schakelden haar hersenen over naar de politiemodus. Zoals altijd wanneer ze naar een plaats delict werd geroepen, voelde ze een lichte spanning in haar maag. De zaken waarmee de K11 te maken kreeg waren nooit prettig, maar als het om kinderen en jongeren ging was het extra moeilijk om de noodzakelijke innerlijke afstand te bewaren.

Pia keek om zich heen op zoek naar hoofdinspecteur Rothaus van politiebureau Niederhöchstadt, maar zag hem nergens. Een man maakte zich los uit een groep ME'ers en liep over de parkeerplaats naar haar toe. Pia herkende hoofdinspecteur Ewald 'de Legende' Fritsche, het hoofd van de ME in Mühlheim. Hij had de bijnaam gekregen nadat hij twintig jaar geleden bij de jaarlijks door het Amerikaanse leger georganiseerde sluipschutterwedstrijd een record had gevestigd dat daarna nooit meer door iemand was verbroken. Fritsche, die gespierd en fit als een dertiger was, werkte al als instructeur bij de ME en docent aan de Politieacademie toen Pia in de herfst van 1989 bij de politie begon. Er werd gefluisterd dat hij alle mogelijkheden om vervroegd met pensioen te gaan had afgewezen, maar volgend jaar zou hij tweeënzestig worden en dan moest hij met pensioen, of hij wilde of niet, want zo waren de regels nu eenmaal.

Nog iemand die denkt dat hij onmisbaar is, dacht Pia cynisch.

'Hallo, Pia. Alles goed?' vroeg hij met een grijns. 'Was je toevallig met je hond in de buurt?'

'Hallo, Ewald.' Pia negeerde zijn flauwe opmerking. 'Waar is Rothaus? De dienstdoende agent vertelde me dat hij de leiding over de operatie heeft.'

‘Rothaus is bij de vindplaats van het lichaam.’ Fritsche gaf Pia een korte update over de situatie. De zestienjarige Larissa Böhlefeld uit Sulzbach was afgelopen zaterdag door haar ouders als vermist opgegeven op het politiebureau in Niederhöchstadt. De opgeroepen ME had eerst het gebied ten oosten van Schwalbach doorzocht. Hevige sneeuwval had het gebruik van een helikopter met warmtebeeldcamera onmogelijk gemaakt en de zoektocht bemoeilijkt. Bij het invallen van de duisternis hadden ze de operatie moeten staken, vooral omdat niet duidelijk was waar precies gezocht moest worden. Vandaag hadden ze de zoektocht bij zonsopgang hervat, maar uiteindelijk had de hond van een wandelaar achter een Mariakapel een lichaam geroken dat met een dikke laag sneeuw van veertig centimeter was bedekt. Het lichaam lag op een heel andere plek dan waar ze hadden gezocht.

‘We hebben de sneeuw weggehaald, maar het lichaam niet aangeraakt,’ besloot Fritsche zijn relaas. ‘De kleding komt overeen met de beschrijving die de ouders hebben gegeven. We gaan er daarom van uit dat het om de vermiste persoon gaat.’

De vermiste persoon. Het droge bureaucratische taalgebruik kon huiveringwekkend zijn.

‘Jullie technisch chercheurs en de patholoog-anatoom zijn trouwens al ter plaatse.’ Hij draaide zich om om weg te lopen. ‘Wij vertrekken nu. Ik heb vijf man achtergelaten om Rothaus te helpen bij het bewaken van de vindplaats.’

‘Oké, bedankt.’ Pia knikte. ‘Trouwens, Ewald, waar is de wandelaar die het lichaam gevonden heeft?’

‘Ik heb hem niet gezien. Waarschijnlijk had hij het koud.’ Fritsche snoof minachtend.

‘Heeft iemand zijn naam en adres genoteerd?’

Het hoofd van de ME fronste zijn wenkbrauwen.

‘Wat voor hond had hij bij zich?’

‘Geen idee. Ik heb de hond ook niet gezien.’

‘Weet een van je mensen dat misschien?’

‘Dat zou kunnen.’ Hij bleef naar Pia kijken terwijl hij een naam riep. Een jonge collega kwam meteen aanrennen.

‘Wie heeft gepraat met de man wiens hond het lichaam gevonden heeft?’

‘Eh... ik... ik weet het niet,’ antwoordde de jonge agent onzeker.

‘Waarom niet, stommeling?’ snauwde Fritsche. ‘Zoek dat onmiddellijk uit!’

De jongeman werd rood tot aan zijn haarwortels en liep snel weg. Pia had medelijden met hem.

‘Hoe wisten jullie dat het lichaam gevonden was?’ vroeg ze. ‘Jullie waren toch op een heel andere plek aan het zoeken?’

Fritsche stak zijn kin naar voren, zijn gezicht liep rood aan en tussen zijn borstelige wenkbrauwen verscheen een diepe frons. Zijn opvliegendheid was minstens zo legendarisch als zijn schietvaardigheid.

Hij zette zijn handen in zijn zij. ‘Wat bedoel je daarmee, meisje?’ snauwde hij. ‘Wil je me ergens van beschuldigen?’

Doe niet zo overgevoelig, oude klootzak, dacht Pia, maar ze gaf geen commentaar op zijn neerbuigende vraag. Vroeger was het voor veel leidinggevendenden heel normaal om vrouwelijke politieagenten te kleineren en te treiteren omdat ze vonden dat vrouwen niets te zoeken hadden bij de politie. Fritsche, een dinosaurus in uniform, was gelukkig een van de laatsten van deze uitstervende soort machochefs. Zijn agressieve reactie wekte Pia’s wantrouwen. Waren ze nalatig geweest?

‘Nee, waarom zou ik dat doen?’ antwoordde ze nadrukkelijk onschuldig. ‘Het was gewoon een vraag. Ik moet me een beeld van de situatie vormen, want mijn chef wil beslist snel zo veel mogelijk details van me horen.’

Ze stonden tegenover elkaar en staarden elkaar aan. Pia was niet van plan om die oude vent de overhand te laten krijgen. Beck’s voelde de plotselinge spanning. Zijn lichaam verstijfde en er kwam een laag gegrom uit zijn keel, en toen Fritsche een halve stap naar Pia toe deed sprong hij met ontblote tanden naar voren.

‘Af!’ commandeerde Pia scherp.

Beck’s trok zich gehoorzaam terug, maar hield het hoofd van de me nauwlettend in de gaten.

‘Houd dat rotbeest bij je!’ snauwde Fritsche woedend.

‘Laat het me weten zodra je ontdekt hebt hoe de wandelaar heet en waar hij woont,’ zei Pia. ‘Nog een fijne zondag!’

Ze liep weg en liet de woedende Fritsche achter.

‘Je bent geweldig!’ fluisterde ze tegen haar hond. ‘Je had die oude idioot wat mij betreft best in zijn kont mogen bijten.’